

szóval mégis megtaláltam. Lassan, óvatosan csúsztottam végig az ujjamat a rengeteg japán bélyeggel teli dobozon. Minden úgy volt, ahogy a dédapám elmesélte: a bélyegek, a bélyegzők, a szép színes selyempapír csomagolás. Csakhogy Dédpapa ezt a valamit mintha kicsit nagyobbra írt volna le. Na mindegy. A címzettnél ez állt:

John von Neumann
Budapest
University of Technology
Hungary

A feladóhoz pedig ezt írták:

Emoto Hiroto
Kioto,
Japan

A szemem falta a betűket. Igen, ez az. Minden kétséget kizárólag megtaláltam dédapám elveszettnek hitt csomagját. Már majdnem elkiáltottam magamat, hogy Apuuuuu, megtaláltam! De ekkor egy titkos belső hang azt súgta a fülemben: nyugalom, várjunk még egy kicsit azzal a nagy bejelentéssel, ne hamarkodjunk el a dolgokat.

Boriska: Kívülről tudod, hogy néztél ki? Mint aki a következő percekben mindjárt elájul.

Lőrinc: Mert az allergiám és az izgatottságom miatt alig kaptam levegőt! Leesett a vércukorszintem is és emlelt szédüléssel reagáltam a léptemre.

Boriska: Hogy mi van?

Végre a kezembe vettem a csomagot, de amilyen kicsinek látszott, annyira nehéz volt felemelni. Ahogy megmozdítottam, hallottam, hogy fémesen zörög benne valami. Már megint **egy** valami. Legszívesebben azonnal feltéptem volna a csomagolást és kinyitottam volna. De megszólalt bennem a józan ész: és mi van akkor, ha mondjuk valami romlandó van benne, ami egy óvatlan pillanatban kibuggyan? Ebben a dobozban aztán tényleg akármi lehetett: mondjuk kémtávcső, japán népművészeti fazék, hangszer, hadiműszer, összecukhatós szamurájkard, vagy akár egy ősrégi születési torta. Ki tudta volna ezt akkor megmondani? A bácsi, ez a John von Neumann, akinek címezték, már tuti nem él, így neki már biztosan nem tudom visszaszolgáltatni a küldeményt! Nekem viszont ma van a születésnapom! Ez az igazi ajándékom. **Egy** olyan ajándék, amiről majd én is izgatottan fogok mesélni a dédun-